

A szerkesztő előszava.

Negyedik éve immár, hogy a Földrajzi Intézet jobb erő híjján, alulírottat kérte fel a Zsebatlasz szerkesztésére. E négy esztendő háborúban telt el s ez a körülmény kötött marsrutát írt elő a Zsebatlasz számára, annál is inkább, mert az iskolai ifjúságon kívül a nagyközönség érdeklődése is feléje fordult. E marsruta időszerű cikkeket kívánt. Körülményeinkhez képest ennek a kívánalomnak eleget is próbáltunk tenni. Magunk is érezzük azonban, hogy az iskola, melynek Atlaszunk elsősorban szól, mást is várhat tőlünk, mint amit eddig adtunk. Néhány jelenlegi cikkecskénk ennek az átérzéséből fakadt. Sajnos, itt folyton beleütközünk abba a nehézségbe, hogy a földrajzot középiskoláink legnagyobb részében csak az alsó fokozaton tanítják. Mit adjunk ennek a fokozatnak, arra szeretnénk jó tanácsokat hallani!

Ami a térképecskék technikai kivitelét illeti, most is csak azt hangoztathatjuk, hogy az Intézet megtette azt, amit megtehetett. Térképészeti osztályának minden tagja, a műszaki személyzet javarésze hadbavonult, a nyersanyagok — nyomó-gummi, festék, papiros — silányabbak és hihetetlenül drágák. Ezt a körülményt nem szabad elfelejtenünk. Velem együtt az Intézet örülne legjobban, ha ezen segíteni lehetne. Egyelőre — a közmondás szerint — olyan kalappal kell köszönnünk, amilyen van.

Budapest, 1917 ősz utóján,

Dr. Bátky Zsigmond
nemzeti múzeumi igazgató-őr.